

Митолошка прича – Динко Османчевић

ВЕСНА И ДИВКО

Ускоро ће ноћ прогутати планину и њихово село Бојку. Али, пастири су једну овчицу изгубили. Остали дјечаци одвешће стадо у село, а Дивко ће остати у планини да потражи несташну Асју. Неколико ранијих пута, плавокоси дјечак враћао се у Бојку побједоносно, са младом овцом преко рамена. Дивко је једва петнаест љета бројао, али је био достојан свога имена; висок и снажан, иако се још није потпуно развио, попут пупољка који се почео отварати.

„Никада није овако далеко одлутала“, изусте и немоћно рашири руке. Увукао се дубоко у планину, а дани су постали краћи. Мора се одмах вратити, у противном, ноћ ће га затећи далеко од Бојке. Чврсто је стезао свој буздован. Хтио се окренути, још само дјелић времена дијелио га је од одлуке. И баш тада, пред Дивком се указа старица. Изронила је, помисли, ниоткуда. Дуге сиједе косе, изборног лица, у до земље дугачком гуњу, са бременим грања на леђима. Погледи им се среташе, њен бјеше мутан, а младићев зачуђен, са помало страха.

„Одкуда си жено?“

„То сам младићу тебе хтјела питати, пред моју си кућу дошао“, завијала је старица. Показа на брвнару, педесетак корака удаљену. Дивко се зачуди да раније није запазио дим који избијаше испод баце.

„Ја сам Дивко, син Вуканов, из Бојке сам. Тражим овцу, из мога стада.“

„Залутале овце увијек су најдраже.“

„Сама живиш у планини? Не бојиш се звијери, жено?“

„Људи су највеће звијери, момче. Зови ме Ана, помози ми око грања и моћи ћеш преноћити код мене. Добићеш и чинију топле чорбе, сигурно си гладан. Касно ти је сада враћати се кући.“

Младић с лакоћом преузе старичино бремене. Повратак у село, кроз планину, био би сувише ризичан ноћу.

Дивко је похлепно јео чорбу, сједећи за столом у углу колибе. Ана је скинула гуњ и закачила га о греду. Мотала се по колиби, поред огњишта. Обасјана пламеном ватре, Анина хаљина постала је прозирна. Испод се јасно осликавала њена голотиња. Упркос годинама, Ана је имала лијепо, извајано тијело. Дивко престаде јести, али није могао престати да је гледа. Осјећао је да га обузима пожуда, као никада раније. Мушкост му се укрутила и плашио се да се помјери, да старица то не запази. У исто вријеме, замишљао је да устане, узме је у наручје и однесе до постеље од кожа и сламе, у другом куту колибе. Силно је желио скинути јој хаљину, раширити ноге и забити своју мушкост у њену стидницу, све док не проспе сјеме по њој.

Наједном му се замрачило пред очима. Затвори капке само на трен. Када је поново прогледао, пред њим је стајала Ана, потпуно нага. Била је млада, дуге црне косе и искежених, вучјих очњака. Узе га за руку и подиже од стола. Поведи га ка постељи. Скочи на Дивка и обујми га ногама око струка. Младић ослободи своју мушкост и рукама је прими за задњицу. Осјети да му се уд пробија кроз њену врелину. Ана га је гушила пољупцима. Срушише се на постељу. Својим тијелом га је заробила и увијала се у заносу над њим. Дивко је буљео у Анине велике груди које су ритмичко играле пред његовим очима. Од надолazeћег сладострашћа, почео се трести, све више, неконтролирано...

Пред зору, потјера становника Бојке, са бакљама у рукама, уродила је плодом. Пронашли су Дивка, полуголог, склупчаног око трулог пања. Тресао се у грозници.

**

Босонога дјевојка плесала је уз музику попаца, по ливади прошараној пољским цвијећем. Ланена хаљина и њена дуга златна коса вијориле су на повјетарцу. Сакупљала је љековите траве и уживала у прелијепом, прољетном дану. Траварству се учила од своје мајке, а мајка од баке и тако генерацијама. Иако занесена травама и игром, запазила је стаситог младића са буздованом у руци. Приближавао јој се из долине жуборавог потока. Застаде и дочека странца.

„Здраво била, дјевојко“, обрати јој се младић.

„И ти странче. Из далека долазиш?“

„Ја сам Дивко Вуканов, из Бојке сам.“

„Чула сам за твоје село. Са друге стране је планине. Необично је да сам ходиш, далеко од куће и својих.“

„Трагам за неким, већ је седмо љето. Ја и мој буздован, никога се не бојимо. А, и ти си сама. Лијепа си дјевојка и неко би ти зло могао учинити, боље кући пођи.“

„Весна се зовем и нисам сама. Ту у шумарку је мој побратим Стрибор. Он ме чува. Његове стријеле моје душмане у срце погађају.“

„Мене је давно једна стријела погодила“, Дивко начас обори поглед. „Дуго ходам, тједнима, одморио бих неколико дана. Да ли у твом селу требају радника? Знам све послове, радим за постељу у куту, кору круха и мало чорбе.“

Весна и њен чувар, побратим Стрибор, одвели су Дивка у њихово село. Бјелобријег је ушорено село, лијепих дрвених кућа, а ограда је и заштићено високим, наоштреним кољем. Веснин дјед Војихна, ведри старчић дуге бијеле браде, живи у кући близу јужног улаза у село. У поодмаклим је годинама, и

како су се кћерке поудавале, а жена преминула, живио је сам. Требала му је помоћ око пчела, коња и друге живине.

Снажни, вјешти и вриједни Дивко, наредних дана, својим радом и залагањем у домаћинству, лако је стекао симпатије Весниног дједа. Војихна је имао четири кћери, а у Дивку је све више видио сина, којег није имао. Дивко је стекао још нечије симпатије. Сваког дана Весна је обилазила Војихну и његовог радника. Доносила им је свјеже млијеко и храну, али и дах свјежине и цвјетну круну на глави. Разговарали су о селу и благу, о љековитом биљу, планини и рађању живота у прољеће. Дивко се осјећао пријатно и задовољно у Веснином друштву. Посебно му се допао њен широки, искрени осмијех и ведри поглед из небоплавих очију.

Сунце је најзад провирило иза облака. Претходних дана, дажд се срушио на село. Дивко је поправљао плот недалеко од стаје, а пчеле су зујале око оближњих трнки. Весна му се тихо, на прстима приближавала, хтјела је да га изненади.

„Видим те“, рече младић, није се ни осврнуо.

„Их, како си ме видио, зар имаш очи на потиљку?“, љутну се Весна.

„Не, али имам уши. Ниси била сасвим тиха.“

„А, зашто си ти тако тих и повучен? Чула сам у селу да се распитујеш за неку жену, да ли те она мори?“

Дивко се намрачи, склони поглед у страну:

„Било је то давно. Срео сам је ненадано, у шуми, на планини. Учинила ме је мушкарцем и дала ми је своју љубав. Десио се чудо и нестала је. Оставила ми је немир и жудњу. Годинама лудим и трагам за њом.“

„Знам за њу, и други су чули о њој, али је се плаше и нерадо о њој говоре.“

„Ана се зове, да ли знаш гдје је сада“? Дивко узе Весну за руке.

„Не, али свуда је има. Њено право име је Морана! И није ти дала љубав, већ само пожуду. Дивко, љубав је кад те заболи ту“, Весна прстом убоде младића у груди. „Љубав боли, али није болест. Пожуда без љубави је болест!“

„Лажеш, љубоморна си и лажеш“, загрми Дивко. „Само сам овдје тједнима вријеме губио. Сутра зором одлазим, тражићу је док је не нађем!“

Младић се окрену и журно оде подмирити благо. Весни клизну суза низ образ.

Цијелу ноћ, Дивку се вртио један сан. Ана, лијепа и млада, искежених очњака, лежала је обнажена и миловала своје груди, бедра и међуножје. Палацала је језиком и дозивала га. Онда би се појавила Весна, са цвјетним вијенцем око врата. Насмијана и ведра, плесала је по ливади...

Пијетлови су најавили Зарју. Младић је спремио свој завежљај. Јак стисак руке са Војихном. Старац је склонио поглед у страну. Очи су му биле црвене и подбуле, и мушкарци понекад плачу. Дивко узне буздован и одлучно изађе ван. Дочека га свјеже, росно јутро и мирис липе.

Корак по корак и Дивко је стигао до задњих кућа Бјелобријега. Био је сигуран да га неко прати. Ситни кораци су ишли за њим, настојали су бити тихи, али ипак не довољно. Није се обазирао, само је убрзао ка узвисини, према шуми. Наједном, ипак стаде и окрену се. Знао је да ће угледати њу, Весну! Младић одбаци буздован и завежљај и журно крену ка дјевојци, а она му потрчао у сусрет. Чврст загрљај их споји, док се сунце рађало над планином.

„Овдје, овдје ме је забољело!“ Дивко стави своју велику шаку на груди. Весна обриса сузе, вратио јој се осмијех и ведрина.